

projednávání fakturní spor se sporem směnečným, neboť v obou jde o různé způsoby řízení. Leč tohoto spojení strany při ústním jednání nevytkly (§ 196 c. ř. s.) a nelze proto této formální závadě odporovati teprve v řízení opravném. Stejně jest nerozhodno, že odvolání proti rozsudku první stolice ve věci směnečné bylo podáno opožděně. Odvolací soud měl ovšem od sebe, námitky ani nečekaje, zkoumati, zda není odvolání opožděné (§ 471 čis. 2 c. ř. s.), a shledal-li je opožděným, měl je usnesením odmítnouti (§ 474 odst. 2 a 495 c. ř. s.). Uznal-li však odvolací soud odvolání za včasné, byť i omylně, nelze tomu odporovati ani rekusem (§ 519 c. ř. s.) ani dovoláním, poněvadž vadu tuto nelze zařaditi pod žádný v paragrafech oněch vyčetmo uvedených důvodů. Nelze ji zejména podřaditi ani pod dovolací důvod Šu 503 čis. 2 neb 3 c. ř. s., neboť tyto důvody vztahují se jen na vady a rozpory, jež mají vliv na rozhodnutí o nároku, předmět sporu tvořícím, nebo-li na řešení hmotněprávní otázky případu.

Čís. 4395.

Byla-li kráva prodána s úmluvou, že se v určité době otelí, jde, nestalo-li se tak, o nárok ze správy, lhůta dle Šu 933 obč. zák. počíná však teprve dnem, kdy bylo lze bezpečně zjistiti, že kráva není březí.

Lhůtu dle Šu 933 obč. zák. lze úmluvou stran prodloužiti. Zvláštního ujednání o prodloužení lhůty není třeba, převezme-li prodávající ručení za vlastnost, jejíž jsoucnost nebo jejíž nedostatek dá se zjistiti teprve po delší době.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1924, Rv I 1445/24).

Žalobce koupil od žalovaného krávu s výslovnou podmínkou, že kráva jest 4½ měsíce březí. Ježto se kráva v ujednané době neotelila, domáhal se žalobce zrušení smlouvy a vrácení kupní ceny. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl pro opožděnost. **N e j v y š š í s o u d** zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by dále o ní jednal a znovu ji rozhodl. Po právní stránce uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolatel uplatnil důvody podle čis. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s. a sluší uznati, že jsou opodstatněny oba, neboť se sporné věci nedostalo v odvolacím rozsudku právního posouzení správného, a následkem toho zůstalo i odvolací řízení neúplným. Nejprve dlužno zdůrazniti, že jde o žalobu ze správy, nikoli o náhradu škody, tedy o žalobu vázanou na lhůtu, která zpravidla počíná »dodáním«, ale ve příčině které nebrání zákon, pokud jde o jiné vady, nežli ty, jež jsou vypočteny v Šu 925 obč. zák. a nař. ministerstva spravedlnosti ze dne 10. listopadu 1916 čis. 384 ř. zák., by žalobní lhůta nebyla dohodou stran přiměřeně prodloužena. Takového zvláštního ujednání není zapotřebí, když prodávající převezme ručení za nějakou v l a s t n o s t, jejíž jsoucnost nebo jejíž nedostatek má se zjistiti teprve po delší době. Podle nenapadnutého zjištění bylo

ujednanou podmínkou sporného kupu, že je prodávána kráva 4½ měsíce březí. Poněvadž jde v tomto případě o vlastnost dobytčete, za kterou se prodávající zaručil výslovně, jejíž jsoucnost, jak je všeobecně známo, ale jak to také vyplývá ze znaleckého posudku, dá se bezpečně zjistit teprve uplynutím delšího času, kdyžtě březivost je často i několik týdnů před otelením nezjistitelná, nebylo, jak to povaha věci přinášela, zapotřebí, by byla výslovně ujednána delší doba ručební, nýbrž v tomto případě dlužno šestinedělní lhůtu počítati teprve ode dne, kdy je spolehlivě prokázáno, že kráva není březí, neboť teprve tímto okamžikem vzniká a uskutečňuje se nárok ze správy, a tím okamžikem teprve vzchází kupiteli možnost, aby tento nárok mohl uplatnit. Počíná tedy v tomto případě lhůta ku žalobě podle §u 933 obč. zák. teprve řečeným okamžikem. Odvolací soud mínil, že tuto dobu dlužno počítati ode dne dodání krávy prodávajícím kupiteli, tedy ode dne 10. ledna 1924 a na tom základě považoval žalobu za opožděnou. Neposoudil tím spornou věc po právní stránce správně, podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací je tím opodstatněn.

Čís. 4396.

Chovatelem psa (§ 1320 obč. zák.) jest, kdo dovoloval toulavému psu, by se na jeho dvoře občas zdržoval a tam byl krmen.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1924, Rv I 1447/24).

Žalobkyně byla na dvoře žalovaného pokousána cizím psem, volně tam pobíhajícím. Žalobní nárok na náhradu škody o b a n i ž š í s o u d y neuznaly co do důvodu po právu, N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zjištěno, že byla dovolatelka kousnuta dne 7. června 1923 na dvoře žalovaného černým, špiclu podobným psem, tam volně pobíhajícím, který s vědomím žalovaného častěji přibíhal na jeho dvůr, tam s vědomím žalovaného krmen byl jeho služebnou a jmenovitě před 7. červnem 1923 se zdržoval na dvoře, o čemž žalovaný také věděl, neboť jej viděl, a pes s vědomím a vůlí příslušníků domácnosti opět se vzdaloval. Z tohoto zjištění usoudil soud své stolice, že řečený pes nebyl u žalovaného s t á l e chován, a že proto žalovaný nemůže býti považován ve smyslu §u 1320 obč. zák. za jeho chovatele, odvolací soud schválil tento právní názor s dodatkem, že pes nebyl v d e t e n c i žalovaného, že proto žalovaný nemůže býti považován za jeho chovatele. Právním vůči tomu dovolatelka uplatňuje dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. Za chovatele zvířete podle §u 1320 obč. zák. dlužno považovati osobu, která jest oprávněna ve vlastním jméně rozhodovati, jak má býti zvíře opatřeno a hlídáno, tedy, byť i to byl zpravidla držitel, nemusí jím býti ani držitel, ani detentor. Bylo zjištěno, že toulavý pes pobíhal, když se udála škodlivá příhoda, na dvoře žalovaného. S hlediska §u 1320 obč. zák. dlužno